

1

‘Hanneke?’ Ik steek mijn hand op. *Present*. De yogalerares kruist me af zonder me aan te kijken en gaat door met de volgende naam op de lijst. Langzaam laat ik mijn hand weer zakken. Nog maar één les en dan is mijn strippenkaart op en ga ik écht met yoga stoppen. Deze keer echt, geen excuses. Net zoals ik met Job heb gedaan. Mijn hoofd kan nog steeds weinig maken van alles wat er de afgelopen weken is gebeurd.

Nadat Job in Boon stond met een enorme bos rozen heb ik hem nog een kans gegeven. Oké, ik moest een beetje in mijn mond overgeven van die mierzoete zanger die hij had ingehuurd, maar Job zag er zo lief uit, zo op een knie, met zijn gezicht tussen al die rozen. Hij had zoveel moeite gedaan dat ik weer begon te twijfelen... Misschien had mijn moeder wel gelijk. De spoeling leuke mannen is dun, dus zou het niet stom zijn om iemand als Job te laten gaan? En voor wat? Een dronken zoen? Ik kende de context helemaal niet. Ik kon hem op zijn minst nog een keer aanhoren.

Vorige week zaterdag was het zover en gingen Job en ik samen een pizza eten. Na mijn hele kledingkast te hebben doorgespit, koos ik uiteindelijk toch voor een zwarte trui en mijn lievelingsjeans. Job moest vooral niet de indruk krijgen dat ik mijn best had gedaan, of nog erger, wanhopig was. Ik

sprak mezelf streng toe in de spiegel dat ik niet over me heen ging laten lopen. *Ik heb genoeg te bieden en Job heeft heel wat uit te leggen.* Na wat bemoedigende woorden van Josje vertrok ik met opgeheven hoofd vanaf huis, maar toen ik tien minuten te vroeg voor de pizzeria stond werd ik met de seconde onzekerder. Mijn handen waren tegelijkertijd koud en plakkerig en waarom was ik ook alweer compleet underdressed in een trui en jeans gekomen? Had ik toch niet beter voor een jurk of op zijn minst een blouse kunnen gaan?

‘Hanneke!’ Job stak onzeker zijn hand omhoog en de ongemakkelijke toon voor de rest van het etentje werd gezet toen er bij ons beiden onduidelijkheid kwam over hoe elkaar gedag te zeggen. Een hand geven? Een kus? Uiteindelijk deden we alles half: ik greep een paar van zijn vingers vast en hij raakte mijn tanden bij het geven van een zoen. Binnen werd de situatie niet veel beter.

‘Hanneke, voordat we bestellen... Ik wil mijn excuses aanbieden. Wat er is gebeurd, dat verdien je niet. Je bent een bijzondere vrouw en ik mag in mijn handen knijpen met iemand zoals jij.’

Dit was het moment dat ik had kunnen inspringen om even flink mijn gedachten met Job te delen, maar ik deed niets. Ik knikte als een mak lammetje. Verdoofd door de spanning van de confrontatie. Mijn ogen flitsten door de hele ruimte, omdat ik het niet aandurfde Job recht aan te kijken.

‘Ik hoop dat je me nog een kans wil geven,’ zei Job zacht waarna hij schuld bewust zijn hoofd boog. De spanning werd me te veel en mijn strijdplan om hem er niet zo makkelijk van af te laten komen, gooide ik uit het raam. Ik wilde gewoon zo snel mogelijk van deze situatie af, dus knikte ik nog een keer. Dat was schijnbaar niet genoeg, want Job reageerde

niet echt. Ik moest wat zeggen of doen en dus stak ik mijn hand uit. Je weet wel, zoals je doet bij een zakelijke deal. Job pakte dankbaar mijn hand aan en schudde die enthousiast en zichtbaar opgelucht. Ik perste er een flauwe glimlach uit. Pas toen het stokbroodje kruidenboter op tafel kwam, liet hij mijn hand weer los. Hoewel ik me niet kon voorstellen ooit nog te kunnen eten met zo'n knoop in mijn maag, vloog ik met mijn handen het mandje in. Job bestelde champagne om het te vieren, terwijl ik stukken wit brood in mijn mond propte en me afvroeg waarom ik geen opluchting voelde.

Toen de pizza's op tafel kwamen luisterde ik naar Jobs verhalen over ditjes en datjes en focuste ik me voornamelijk op het snijden van mijn pizza in verschillende patronen. Een hartje snijden is echt zo makkelijk nog niet. Ik probeerde uit alle macht de realiteit te ontwijken dat mijn hele hart schreeuwde dat dit nergens op sloeg en ik er nu meteen een einde aan moest maken. Zelfs mijn hoofd begon er vrede mee te hebben om Job te laten gaan.

Het breekpunt kwam toen de dame blanche op tafel kwam, mét vuurwerk, geregeld door Job uiteraard. Job pakte mijn hand. 'Ik ben ontzettend blij dat we deze hobbel hebben overwonnen. Ik had nooit zo ver moeten gaan met Sharon.'

Ik trok mijn hand terug. 'Sharon?'

Vervolgens vertelde Job over zijn collega Sharon en hoe ze al een tijdje gevoelens voor elkaar hadden. 'Maar dat is allemaal voorbij. Ik kies voor jou, Hannie.' Iets in zijn blik duwde mij over het randje. De nonchalance waar hij net dit verhaal mee uit de doeken deed, de arrogantie die ervan afdroop. Ervan uitgaan dat ik dit allemaal wel zou pikken en gewoon vrolijk door zou gaan alsof er niets gebeurd was. En ik al die tijd maar denken dat hij een zacht ei was. Wat had ik mij vergist in die

jongen. Zonder na te denken pakte ik mijn glas champagne en gooide ik de inhoud vol in zijn zelfingenomen kop. Job greep met een schreeuw naar zijn gezicht. In het restaurant werd het langzaam stiller en stiller. Waarom met elkaar praten als er zich een soap afspeelt bij tafel vier? Het vuurwerk dat pontificaal in de dame blanche was gestoken brandde onverminderd door.

‘Waarom deed je dat? Ik heb toch sorry gezegd?’ riep Job uit.

‘Omdat je een eikel bent!’ Ik schreeuwde het bijna.

‘Au. Shit, dit doet pijn.’ Met een servet wreef Job in zijn ogen om ze te ontdoen van champagne.

‘Ik wil jou niet,’ ging ik nog even verder. ‘Ik voel niets voor je, al een hele tijd niet meer, en ik heb echt geprobeerd om te kijken of er misschien toch nog iets van gevoel zou komen, maar nee. Dus misschien moet je met al je rozen, champagne en andere zooi maar naar Sharon gaan.’ Mijn tirade was weinig subtiel, maar hij luchtte wel op. Ik kalmeerde weer enigszins terwijl Job het nog steeds uitkermdde. Ik begon me schuldig te voelen. ‘Sorry,’ zei ik gemeend. ‘Misschien had ik water moeten gooien.’ Na nog een tijdje zo gezeten te hebben en het entertainment voor iedereen in het restaurant te zijn, heb ik Job het allerbeste toegewenst en ben ik er maar vandoor gegaan. En hoewel ik mij opgelucht voelde dat er eindelijk een punt achter deze relatie was gezet, voelde ik mij ook lullig over de manier waarop. Josje was het daar overigens niet mee eens. Die kwam niet meer bij toen ik haar vertelde wat er gebeurd was.

‘Gaat het goed, Hanneke?’ fluistert de yogalerares. Ze staat naast me en ik besef opeens dat iedereen om me heen in de

Neerwaartse Hond staat, en ik zit nog altijd in de kleermakerszit. Ik schrik. Hoeveel van de les heb ik gemist? Ik spring op en duik met mijn hoofd en handen voorover in iets wat op de *Neerwaartse Hond* zou moeten lijken, maar meer weg heeft van een wasrek dat je niet uitgekapt krijgt. Er vallen een aantal krullen voor mijn ogen, die eigenlijk net te kort zijn voor de knot op mijn hoofd. De yogalerares blijft me verdacht aankijken, alsof ik iets voor haar probeer te verbergen. Ik blaas de krullen weg, doe mijn duim naar haar omhoog en sluit mijn ogen in de hoop dat ze vertrekt.

‘En dan gaan we door naar de *Boom*.’ Ik kom bewust niet meteen overeind om interactie met de yogalerares te ontwijken. Als ik uiteindelijk omhoogkom, zie ik dat ze weer naar haar eigen mat loopt. *Gelukkig. Die heb ik afgeschud*. Ik pak de krullen die nog steeds voor mijn ogen dansen en steek ze tegen beter weten in bij mijn knot. Hopelijk blijft dit geheel langer dan vijf minuten zitten.

‘Kijk recht vooruit en plaats dan heel rustig je rechtersvoet tegen de binnenkant van je linkerbeen.’ De lerares doet de pose voor.

Ik doe de beweging veel te snel en wiebel van voor naar achter. Als zij het doet ziet het er zo makkelijk uit.

‘Misschien vind je niet meteen je balans.’ De lerares kijkt me subtiel aan, maar het is overduidelijk dat deze opmerking exclusief voor mij bedoeld is. De rest van de yogi’s staat namelijk doodstil. In een bos van bomen die goed geaard zijn, lijkt de mijne behoorlijk wat wind te vangen.

‘Zet beide voeten weer even op de grond. Herpak jezelf. Focus je op je lichaam. Vind opnieuw je evenwicht en til heel langzaam je voet van de grond. Doe het heel langzaam. Jij hebt hier de controle. Jouw lijf doet wat jij wil dat het doet.’

Heel voorzichtig til ik mijn rechtersvoet op en plaats hem tegen mijn linkerbeen. Deze keer gaat het beter. Ik blijf staan. Maar daar is ook alles mee gezegd. Mijn linkervoet blijft als een kunstgebit klapperen. Comfortabel is het niet, en rustgevend al helemaal niet. Ik vouw mijn handen samen en begin te tellen.

Negen, tien, elf. Hoelang gaat deze marteling nog door?

‘Zet je voet weer rustig op de grond.’

Ik laat mijn voet als een baksteen vallen.

‘Zet je voet naar voren in *Krijger*-pose.’

Deze kan ik. Alleen daarom al is het mijn favoriete pose. Ik zet mijn rechterbeen zeker neer, breng mijn armen omhoog en sluit mijn ogen.

Dit weekend heb ik elke dag dienst bij Boon. Ondanks dat ik in een halfuur een van Vics peperdure koffiemachines kapot had gemaakt, vaste klanten had weggejaagd en alleen zijn zaak nog niet in de fik had gestoken, was Vic niet eens boos. ‘Kon gebeuren’, was zijn reactie. Sil vond het daarentegen uiterst amusant. Na zijn interactie met mijn gal in club Fire, was mijn tweede eerste indruk niet heel veel beter. Dat hij bij Boon kwam werken was helaas geen grap. Vic had hem schijnbaar al aangenomen voordat ik kwam bedelen om werk, en twee nieuwe krachten kwamen Vic eigenlijk perfect uit, want hij wilde toch al iemand naast Monique aannemen vanwege de drukte. De eerste shifts bevestigden hoe irritant het is om met Sil samen in dezelfde ruimte te zijn, maar inmiddels noemt hij mij in ieder geval niet meer iedere minuut ‘braakdraak’. Progressie.

Ik vouw mezelf in nog een aantal poses totdat het verlossende woord komt:

‘We gaan nu over tot *Savasana*,’ zegt de yogalerares. Hal-

leluja. ‘Ga allemaal op je rug liggen.’

Ik ga liggen met mijn handen langs mijn lichaam. Dit was het dan. Yoga met Hanneke. Nog twee minuten de ogen dicht en dan hoef ik alleen nog maar zonder iets te zeggen de deur uit te lopen en ben ik weg hier.

‘Namasté. Kom rustig overeind.’

Ik kom zoals altijd met een ruk overeind en weet niet hoe snel ik mijn tas moet pakken.

‘Hanneke?’ De yogalerares gaat staan. ‘Ik zag dat je kaart na deze les op is. Zal ik je weer bijschrijven voor tien lessen?’

Ik krijg het heet. Waarom maak ik hier zo’n punt van. *Zeg gewoon dat je niet wil. Of dat je er nog even over na moet denken.*

De yogalerares kijkt me vragend aan.

Zeg iets, Han. ZEG IETS!

‘Kan ik er misschien nog even over na...’

‘Het zou zonde zijn om nu op te geven. Je gaat zo vooruit!’ gooit ze er nog een schepje bovenop. ‘En daarnaast kan ik je als vaste yogi 10% korting geven.’

Ik open mijn mond om iets te zeggen.

‘Moet je wel even je mailadres geven, zodat ik je kan inschrijven voor de *regulars mail*.’

Ik heb het gevoel alsof ik ondervraagd word en met mijn rug tegen de muur sta. En nu hebben ze ook nog bewijs. Ik ga vooruit, dus ik moet wel blijven.

‘Oké?’ zeg ik vragend. *Nee. Zeg dat je nee bedoelt!*

‘Leuk! Kan je even hier tekenen voor de eenmalige afschrijving? En hier graag je mailadres.’

Ik loop naar de lerares, teken en laat mijn mailadres achter. Ik schrijf niet eens een vals adres op. *Loser, loser, loser.* Ik wilde het zeggen. Echt. Ik snap mezelf ook niet. Voordat ik nog meer doe wat ik niet wil en er ook nog een yogalegging bij koop, vlucht ik de studio uit.